

HURÁ, PRÁZDNINY!!!!!!!

Konečně dorazil (a málem se při tom přerazil) čas prázdnin.

Johoho, léto, do toho!!!

Škole odzvonilo a dlouho zvonit nebude.

Hurá!!!

Doba letních radovánek se třese nedočkavostí na startovní čáře. Až to bouchne, začnou prázdniny.

Dokonalé, skvělé, fantastické, báječné, bezva, super... Prostě jakékoli, jenom ne prázdné a nudné.

A neudělat z volna ztrátu času, to chce systém.

Pokud se ti nepodaří ukecat rodiče, aby tě pro všechno na světě neposílali zase na ten otravný tábor nebo do příšerně nudné Horní Vlkouše, snaž se zjistit, jak si i přes tyto rány osudu užít srandy a zábavy.



Například se vypravíš na místo s tajuplným názvem knihovna a tam se zaklíniš k počítači. Na internetu najdeš skromně řečeno VŠECHNO – například historická naleziště u Dolní Vlkouše. (Kam dal dědeček krumpáč?) Anebo si vypůjčíš atlasy, mapy, průvodce, encyklopedie a další pozoruhodné knížky a nabifluješ do sebe co nejvíc zajímavostí. Rázem se tak proměníš



ve lva salonů, případně dámu velkého světa.

Občas potom s rozmařilostí sobě vlastní jen tak mimochodem utrousíš zajímavou perličku z historie Benátek či Boloně, čímž podáš ohromeným posluchačům další důkaz své bezmezné světáckosti. Brnkačka.

Budeš-li mít na svých cestách kapánek štěstí, může se v tvé blízkosti vyskytnout „příroda“.

Ano, hádáš správně. Je to ta velká věc, která se rozprostírá po celé zeměkouli a roztahuje se všude kolem. Koukej na ni!

V některých oblastech lze po podrobnějším průzkumu odhalit přítomnost živých organismů (v lese komár, na louce kůň, na svačině plíseň apod.).

Jedná se o přírodu. Příroda je fajn. Dost se nadřela, než z nás vytvořila poslení model opice. Zabralo jí to hezkých pár milionů let. Stále nás udržuje při životě. Pokud si ji zničíme, podřízeme si sami pod sebou větev. Proto nezbyvá, než se k ní chovat slušně. Vůbec nejlepší je se s přírodou skamarádit a vycházet s ní v dobrém. Zdá se, že je to nad slunce jasné, ale přesto se mezi námi najdou týpci, kteří na zničení životního prostředí vytrvale pracují. Jenomže když si otrávíme vzduch jedovatými zplodinami, jednoduše se udusíme. Jak prosté.



Z knížky Daniely Krolupperové Hurááá, prázdniny!

Knížka, která mě zaujala, se jmenuje Dívky v sedlech a od nich jsem se naučila plno věcí okolo koní. U jednoho dílu jsem se rozbřečela, protože tam umřel jeden moc milý pes.



okolo
Tereza, 9 let
Třeboně

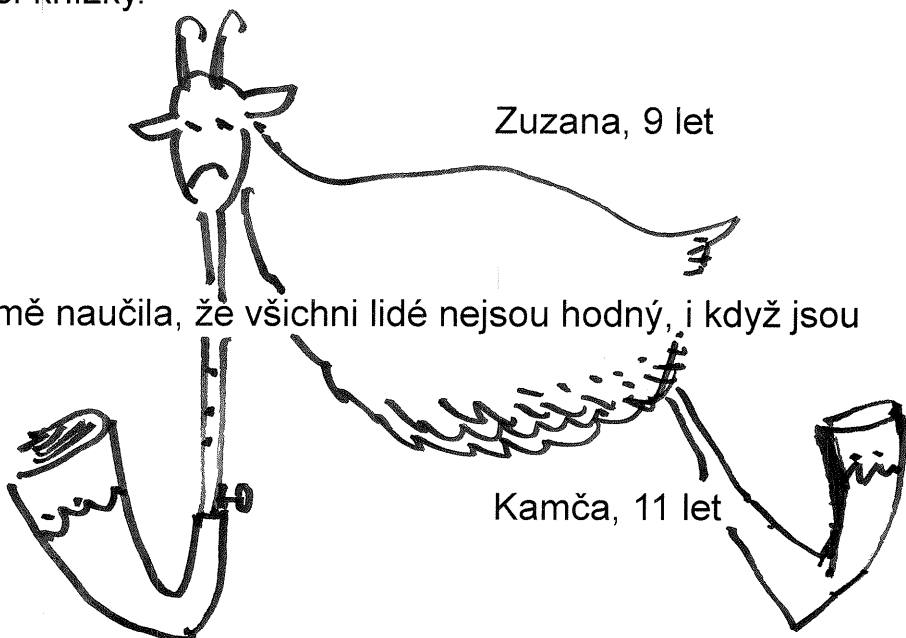
Je to rozhodně kniha Eragon a naučila mě, že přátelství se zvířetem (v tomto případě drakem) nebo i člověkem je důležitější než strach.



Kamila, 10 let

Líbí se mi knížky Eragon a Eldest. Neplakala jsem, ani jsem se nesmála, ale jsou to moje nejoblíbenější knížky.

Princezna Viktorie, která mě naučila, že všichni lidé nejsou hodný, i když jsou hezký!



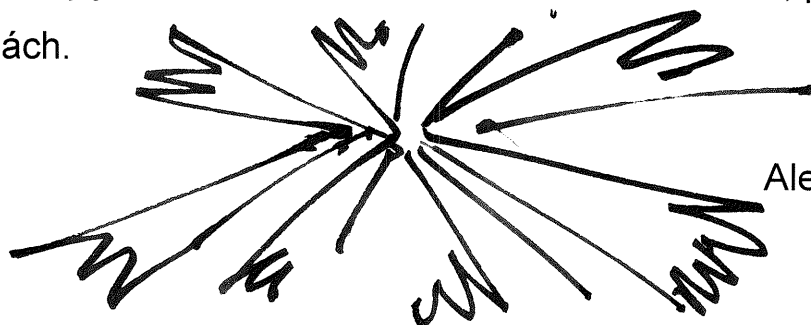
Zuzana, 9 let

Kamča, 11 let

V poslední době jsem četla knížku Rošťál Bertík. U všech dílů jsme se doma hodně zasmáli a těšili jsme se na další kapitoly. Vždycky jsme přemýšleli, jak Bertík vyřeší svůj úkol, pokus nebo problém.

Stanislava, 11 let

Velmi zajímavá knížka, kterou jsem četla, se jmenuje Jirka a velký třesk. Toto je již třetí kniha, která volně navazuje na předešlé dva díly. Zábavnou cestou příběhu Jirky jsem se dozvěděla mnohé věci o vesmíru, planetách a hvězdách.



Alena, 15 let

Kniha ztracených věcí od J. Connollyho. Rozplakal mě začátek, protože na začátku mu zemřela maminka a on to hrozně prožíval. A potom překonal nanávist k nevlastní matce a měl ji potom rád.



Markéta, 12 let

Rozesmál mne „Měsíc mého života“, a to stylem, jakým Ondřej Neff onen příběh vypráví. Ten je místy ironický, jinde prostě vtipný, ačkoli na ději samotném mnoho vtipného není.

Slzy mi tekly na konci „Doteku anděla“. Jeho autor, Thomas Brezina, mne provázel životem Amy, dívky nejisté a nevýrazné, a úspěšného zpěváka, mladého Matta, který málem zemřel. Aby se mohl vrátit mezi živé, musel napravit některé své chyby, stal se andělem s černými křídly. Jediný člověk, schopný jej vidět, byla Amy, a tak si vzájemně pomohli, přestože zpočátku se nemohli vystát. Celý román je psán dojemně a konec je nádherný. Tato kniha je pro mě svým způsobem důležitá – málokdy nalézám tak milou a uklidňující četbu. (Nebo jsem slepá .)

Nejvíce poučení jsem získala z povídek „amatérských“ autorů, ale spoustu věcí mne naučily snad všechny knížky, vypovídající o lidech a jejich povaze.

Alžběta, 14 let

2) Máš nějakého domácího mazlíčka? Nemusí to být jen živé zvířátko, klidně to může být i plyšák. Hlavně jestli s ním máš nějaký veselý (smutný) příběh. Neváhej a napiš ho.

Měla jsem křečka a jednou jsem si ho vzala k počítači a pak ho chtěla půjčit sestře. Tak jsem jí ho půjčila. Najednou na něj přestala dávat pozor a on vlezl do kopírky. Pak tatka s dědou rozebírali kopírku a tatka se potom na nás hrozně zlobil.



Markéta, 12 let

Naše štěně kouslo krávu do ocasu a kráva začala utíkat po farmě se psem na ocasu.



Jaroslav, 12 let

Méd'a Béd'a.

Šli jsme na vlak. Bylo mi 2,5 roku. Mamka měla Méd'u Béd'u položenýho na kabelce. Když jsme nastupovali, Méd'a spadl pod vlak. Teta, která šla s námi, Méd'u zachránila. Pořád s ním spím v posteli.



medvědi nevědí..
Veronika, 8 let
..protože nečtou...

Jednoho dne jsem šel na oběd a chtěl jsem si pohladit našeho psa. On se lekl a kousl mě do krku a rozřízl mi kůži. Skončil jsem na chirurgii s jedním stehem.

Martin, 12 let

Jednou jsem natáčela s kamarády film, jehož hlavní hrdinové byli: náš pes Endy, kocouři Smíšek a Kulíšek a naše dvě želvy Mia a Rychlík. Nejdřív jsme jim vysvětlili, že my je budeme dabovat a oni se musí pohybovat tak, aby to sedělo. Pak jsme jim ukázali scénář a začlo se natáčet. Herci byli naprosto úžasní! Pohybovali se přímo geniálně. Od té doby všem říkám, že máme doma pět slibných herců.

Náš pes se k nám dostal úplnou náhodou. Potuloval se po vesnici, kde ho našel náš kamarád. Když jsme k nim jeli na návštěvu, nabídl nám ho. My jsme pořád váhali, protože to byl přece jenom tulák. Ale když jsme otevřeli auto, abychom odjeli, skočil do auta na místo řidiče a očividně chtěl řídit. Tak se rozhodlo, že s námi pojede domů. Pojmenovali jsme ho Endy a máme ho moc rádi.



Mám křečka Sušenku. Smutné příběhy s ní mám asi tři, protože blázen křeček prostrčí hlavu do mřížek u klece a jednou se málem oběsila. Ale naopak dobrý zážitek s ní je, když jsem si ji přinesla domů od kamarádky ze školy, potají.

Kamila, 10 let

Mám psa, jmenuje se Betka. Jednou jsem ráno pustila Betku ven. Pak za nějakou hodinku, dvě přijela teta s jejím psem Barykem a nechala nám ho tam. Pak jsme se šli podívat ven, volám na Baryka a Betynu, Baryk přiběhl, a Betka nikde. Tak projdeme celou zahradu a ona byla zalezlá v díře a nemohla ven. Tak jsem si vzala lopatu a vykopala jsem ji, a tak to dopadlo dobře.



..je to čtení pro kočku..

Markéta, 12 let

Mám moc ráda kočky, takže jsem zachránila každou toulavou kočku. Celkem jsem jich zachránila šest, ale jedna nám přirostla k srdci víc, a tak ji máme doma. Nejlepší bylo, když jsme měli dvě najednou. Chodily mě vítat ke dveřím, honily se a s radostí shazovaly květináče, skotačily na balkoně, ale nejkrásnější bylo, když mi obě v noci dělaly společnost v posteli a předly. P.S. Mám ještě křečka, myš a opici - mamku :-).



Kristýna, 14 let

Máme doma hodně zvířátek, mám i hodně plyšáků, které mám ráda. Vyberu si třeba naše slepice.

A teď ten veselý příběh. Když jsem byla malá, chodila jsem za slepicemi do kurníku, chovala jsem si je, hubovala jsem jim a občas jsem jim i dala na zadek.

Tereza, 9 let

Já zvířátko mám, je to křeček Anetka. Jednou jsem nechala na židli svůj župan. Krásný, dovezený z Anglie. A milostivý křeček si ho zatáhl do klece a rozcupoval. Když jsem přiběhla dolů s brekotem, mamka se smála a říkala: „Aspoň už nemusíš Anetku krmit.“ Zezačátku mě to mrzelo, ale teď se tomu směju.



Sarah, 13 let

Želvy. Dostal jsem je malé, ale postupem času vyrostly. Příběh nevím.

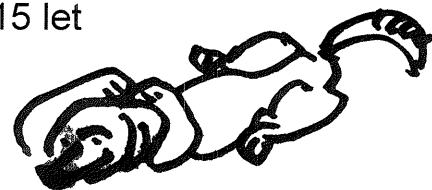


Matěj, 12 let

Ano mám. Psa, zlatého labradora Foxe. S Foxem je hodně legrace, protože je ještě štěně. Když s ním jdu na procházku, tak vždycky vleze do zarostlého příkopu a začne se tam válet. Při tom je na něj moc hezká podívaná. Jednou jsme takhle šli a já jsem byla zahloubaná do svých myšlenek. Fox něco ucítil a popoběhl vpřed. V křoví u příkopu byl bažant a já zrovna koukala na druhou stranu a Fox toho bažanta vyplašil. On vzlétnul a já se tak lekla, až jsem hodně nahlas zaječela. Strašně jsem se lekla. Fox mě slyšel a koukal na mě velmi nechápavě. Po chvíli už jsem se tomuto zážitku akorát smála. Naštěstí mě nikdo neslyšel.



Lucie, 15 let



Mám DOCELA ráda svého plyšového tučňáka z poutě.

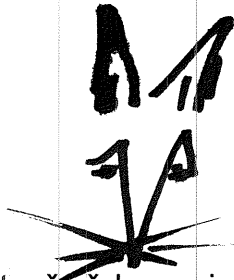
Zuzka, 9 let

Dříve jsme mívali malého černého psa Ťapku. Kamarád byl výborný, ale občas míval zaječí úmysly. Rád se podíval do světa, ale vždy jsme ho našli. Ale jednou nám opět utekl, my jsme ho však nenašli. Mysleli jsme, že už se nevrátí. Jaké však bylo naše překvapení, když za tři dny brzy ráno se ozval štěkot před vraty. Náš tulák se vrátil vykoupaný a navoněný. A od té doby neutekl.



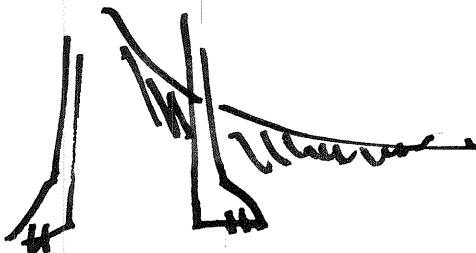
Alena, 15 let

Doma máme našeho kamaráda Arika. Je to pes. Když jsme ho neměli, bylo u nás hodně smutno. Tak jsme se jednoho dne rozhodli, že se půjdeme podívat do psího útulku. Chtěli jsme kamadáda. Bylo tam hodně psů i pejsků, ale jenom jeden na nás smutně koukal. Bylo vyhráno, měli jsme dalšího člena rodiny. Měl dlouhé nohy, dlouhý ocas a špičaté uši. Chtěli jsme vědět, co je za rasu. Hledali jsme, ale nenašli. A tak ho náš taťka nazval basendžinským chrtíkem. Pro nás je však nejlepší kamarád.

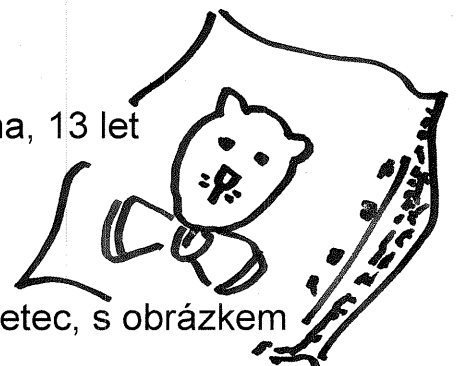


Stanislava, 11 let

Můj pes je strašně hravej, a když byl ještě štěně, tak jsme ho naučili kousat a on to bere jako hraní. Vždycky, když přijdu ze školy, tak mě bere za ruku (do tlamy) a jen tak si ji přežvykuje.



Simona, 13 let



Není to ani zvířátko, ani plyšák. Je to polštář. Polštář Letec, s obrázkem kočky a pejska a Druhý polštář Letec, jehož přední strana se pyšní

medvídkem s modrou mašlí. Třebaže kotě, štěně i medvídek již poněkud vybledly, vzpomínek na ně máme dost a naši rodiče naneštěstí také. Mívali jsme v pokojíku vysokou palandu; vlastně dvě. Na té u dveří jsem spávala já a naproti, na druhé straně místnosti, kde je stěna jen z velkých oken, stála postel mého brášky. Každý z nás si v peřinách schovával hromady polštářů, ať už ty dva výše zmíněné, nebo docela jiné, na něž si moc nevzpomínám. Já a bráška, to dodnes jsou dva neslučitelné uragány, řekla bych, i když máme i své světlé chvíle. V Době polštářové nám maminka dávala před spaním pusku na čelo, pohladila nás a rozloučili jsme se popřáním „Dobrou noc“, jak jinak. Jakmile ovšem dovřela dveře, my byli na nohou (na matraci – tam se stojí jedna radost!) a naše ruce se sápaly po všech polštářích v dohledu. Vzduch křížovaly vlněné střely, narážely do zdí, skříní i stropu, ale já se především pokoušela trefit brášku a on mne. Smáli jsme se jako blázni, nemysleli jsme na nic důležitého a cítili jsme se náramně. Až se divím, jak málo stačí ke štěstí, opravdu.



Několikrát se páni rodičové, objevivší se ve dveřích, hněvali, co to tu straší. Pokorně jsme slibovali, že už budeme spát, dušovali jsme se, že my nic (my muzikanti). A minutu na to vše začalo znovu, možná dokonce s ještě větším zápallem. Nejpoužívanější byly samozřejmě poltáře Letec I a Letec II. Ta hra nás převelice bavila, nezbyla nám tudíž ani špetka pozornosti pro cokoli jiného. Uprostřed pokoje na stropě, přesně mezi skříněmi, visel celkem velký, žlutý lustr se čtyřmi žárovkami, ačkoli rozsvícené bývaly nanejvíš dvě. Takové umělé slunce, od jehož kulatého středu se táhly čtyři silné paprsky. Onen lustr byl zasažen poměrně brzy. Rozhoupal se v divokém, dosud nepoznaném

tanci, po zdech poletovala světýlka a mně se dělaly mžitky před očima. Vybuchli jsme s bráškou bouřlivým smíchem, až jsme se zalykali, tolik zábavně a legračně scéna vypadala (pro nás). Avšak kde se vzali, tu se vzali, do pokoje vpadli rodičové, zhasli, srovnali lustr. Vzápětí upřeli pozornost na neposlušné ratolesti a nejspíš právem jim uštedřili pohlavky. Nakonec nás připravili o municí (neuchránili jsme ani Letce), a tím učinili přítrž našemu řádění dokonale. Usínala jsem s provinilým výrazem ve tváři, ale v duchu jsem se pořád cítila rozjařeně. Nedokážu si sebe představit bez dnešních starostí, a proto je asi docela užitečné naztracet podobné vzpomínky. Kéž by se to vrátilo... Mimochodem, lustr musel přežít i další útoky, a stále funguje!

Alžběta, 14 let

Z TVORBY NAŠICH ČTENÁŘŮ



Cledieho první prázdninové dobrodružství

Malý Cledie seděl na posteli a nudil se. Clediemu bylo osm let a právě mu skončila škola. Byly letní prázdniny. Jeho kamarádi odjeli k babičkám, k moři, na Šumavu...

Cledie zůstal v Praze sám.

Byly dvě hodiny, Cledie už snídal, obědval, byl na koupališti... a teď nevěděl, co dělat. Jak přemýšlel, co má dělat, tak usnul. Probudil se v jednu hodinu v noci. Všichni v domě spali a Cledie se začal bát. Vtom uviděl kočku.

Přeběhla přes kuchyň a Cledie se za ní vydal. Kočka ho dovedla k magickému portálu. Cledie si byl jistý, že je to magický portál. A opravdu byl. Kočka skočila do portálu a Cledie za ní.

Ocitl se v zámecké zahradě. Byla to zvláštní zahrada a v noci vypadala velice strašidelně. Vtom uslyšel jakýsi zvuk: „Uáááá!“ A ozvalo se to znovu. Cledie zaklel: „Do prkna, masožravý, tedy lidožravý vlkodlak, to mi ještě scházelo.“ Rychle se rozhlížel, jestli někde poblíž není strom. Pak našel strom, na který by se dalo dobře vylézt a chránil by ho. Když vylezl na strom, usadil se na pohodlné větvi. Chvilí pozoroval vlkodlaka, jak běží na jih, a potom na větvi usnul.

Probudil se až když slunce bylo uprostřed své cesty. Hádal tedy, že je poledne. Slezl ze stromu a vydal se zámeckou cestou k hradu. Hrad byl nový, přestavěný do barokního stylu. Vešel dovnitř. Na stěnách visely obrazy hradních pánů. Trochu se bál. Měl pocit, že se na něj obrazy dívají. Prohlížely si ho. Byl si tím jist. Až jeden obraz promluvil: „Ano, je to ten vyvolený.“ Cledie sebou trhl, až se mu nalila horká krev do hlavy. „To je určitě ten, co ho přivedla kočka,“ řekl druhý obraz a třetí obraz Clediemu vysvětlil, kdo jsou a co má Cledie udělat. Cledie si vyslechl vše a duchové řekli, že jestli jim nepomůže, tak ho zabijí.

Cledie tedy sešel do sklepů, jak mu nakázali, a objevil tam mučírnu.

V mučírně měl být schovaný velký zelený pulsující kámen. Ten měl obrazům přinést. Zdálo se mu to jednoduché. Jenže jak vešel do mučírny, dveře se za ním zavřely a ozvaly se plačící a nařikající hlasy mučených lidí. Cledie si dal do uší slámu, pomalu a klidně došel k místu, kde byl schovaný kámen. Řekl si, že pro jistotu na stěnu vyleze a ze stěny sundá kámen. Vůbec nevěděl, jak ho to napadlo, ale udělal dobře. Hned ,jak vzal kámen, udělala se před ním díra v podlaze a dveře mučírny se otevřely. Cledie prolezl kolem díry v podlaze a utíkal do místnosti s obrazy. Dal duchům kámen a duchové jednohlasně zvolali: „Děkujeme, Cledie, brzy se znovu uvidíme.“ A pak se Cledie objevil v jednu hodinu v noci ve svém pokoji. S myšlenkou, že se k obrazovým duchům vrátí, se zachumlal do postele a usnul.

Markéta Uhlíková, 12 let

Příběh prvního dračího krále

Vůbec první dračí král se narodil jako deváté vejce vůbec prvního vrhu, prvních draků na světě. Jak už jsem řekla, narodil se jako deváté vejce ze 49 vajec. Páté vejce byla matka mého Eridora, která mi tento příběh vyprávěla. Jenomže Temný pán věděl, že ve zlatostříbrném vejci se ukrývá dračí král, a tak ho s pomocí skřetů

unesl. Samozřejmě, že novopečení dračí rodiče si to nedali líbit a brzy skřety dohnali a všechny je zabili, ale jednomu z nich nešťastnou náhodou vejce spadlo do vody a proud je odnesl pryč.

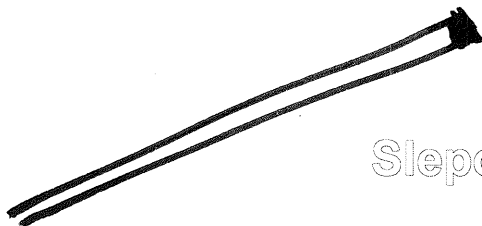
Po pár dnech ho u náhrobku svého otce – který byl pohřbený u řeky, protože za svého života byl rybářem – našla malá holčička jménem Enolly a odnesla si ho do svého domova – jeskyně. Tam se také dráček vyklubal a Enolly ho pojmenovala Gretiem.

Gretiem do svých šesti měsíců šťastně skotačil v jeskyni, chodil se s Enolly koupat do řeky a cítil se úžasně. Jednou ale uslyšel smutný zpěv draků, kteří ho hledali, a rozhodl se, že se musí vydat ke svému rodu.

To je konec ze začátku mé knihy. Příběh prvního dračího krále. Další pokračování čekejte v dalším čísle.

Tereza Líbalová, 12 let





Slepota



Hello, World!

11.září

Dneska mi kamarád ukázal programování, zatím jsem nedocílil o moc víc než vypsání hlášky „Hello, World!“, což většinou jsou, jak jsem se dozvěděl, první krůčky všech programátorů. Už se těším, až se naučím další věci.

První hra

11.prosince

Naprogramoval jsem moji první hru – tetris. Je to sice jednoduchá hra, ale programuji teprve tři měsíce a mnoho jsem se naučil. Víím, co to jsou proměnné, pole a také systémová hláška. Můj sen je naprogramovat plně funkční webovou stránku, k tomu ale potřebuji znalosti z úplně jiného soudku. Snad se jich někdy dočkám.

Ergonomie

9.ledna

Naučil jsem se jak správně sedět u počítače, jak psát a vše okolo. Ruce by měly být v lokti ohnuté v pravém úhlu, zápěstí se nesmí dotýkat klávesnice – jen prsty, kolena musí být také v pravém úhlu a mnoho dalších pravidel. Snad si je všechny zapamatuji.

Hello, world! - znovu

6.června

Začal jsem se učit HTML a budu mít svoje webové stránky. Znovu jsem začal s příkladem Hello, world!, tentokrát ve webovém prohlížeči. Zároveň se učím psát deseti prsty, to programátor také potřebuje.

Web v nedohlednu

2.července

Jak jsem byl naivní. Že mi bude stačit HTML? Ani náhodou! Potřebuji se naučit ještě CSS, JavaScript a PHP. Musím ujít ještě moc dlouhý kus cesty, ale třeba jednou budu mít svůj vysněný web. Možná si říkáte, proč nepoužiji nějaký již vytvořený, ale já chci být originál! Chci mít svůj web, neotřelý už jen nápadem.

Problém

29.srpna

Naučil jsem se vše potřebné, konečně jsem si chtěl splnit sen. Jenže jsem byl u očního lékaře, který mi zjistil vadu. Prý nesmím koukat do počítače. Hůře vidím už teď, a pokud nepřestanu programovat, ještě se to zhorší.

Limit

5.září

S programováním nemohu přestat, proto jsem si stanovil limit hodinu denně, snad mi to vydrží, abych nepřišel o zrak. Programuji jen menší věci a pořád se učím nové a nové.

Pořád dobrý

21.září

Vidím pořád dobře, není důvod se znepokojovat. Snad špatná diagnóza. Limit překračuji jen o několik minut denně. Jsem rád, že se kontroloju.

Programuji dál

20.října

Zvýšil jsem si denní limit na dvě hodiny, to snad oči zvládnou. Práce postupují jen velmi pomalu, dvě hodiny je žalostně málo. Alespoň prospěch ve škole mám bez problému.

Nový projekt

29.října

Naplánoval jsem projekt. Je opravdu jedinečný, na internetu žádný podobný není. Dostatek zkušeností mám, dokonce mám i investora. Práce mohou začít. Jen doufám, že neoslepnu.

Beze změny

27.listopadu

Nepozoruji žádnou změnu. Práce vesele pokračují. Dobrou zprávou je, že jsem si sehnal spolupracovníka. Ve dvou by práce mohla být hotova o dva měsíce dříve, než bylo v plánu. Jen barvy se mi zdají nějaké černější, asi mi přestává fungovat monitor.

Vánoční prázdniny

23.prosince

O prázdninách budu mít snad čas i na něco jiného než programování. Nesmím přece pořád programovat, kvůli mým očím. Práce je už skoro u konce.

Vyskytl se jediný problém. S kamarádem, co se mnou pracuje na projektu, jsme se pohádali. Navrhl jsem moc pěkný design, celý černobílý, ale jemu se vůbec nelíbil. Nechápu, proč řekl, že tam mám moc druhů barev, že se na to nedá koukat. Pohádali jsme se a rozešli každý svou cestou.

Design

28.prosince

Možná přeci jen měl pravdu. Už s ním spolupracovat nechci, ale mohl bych zkusit namíchat trochu lepší barvy. Napíši #f00 (znak pro červenou) a chci si s tím trochu pohrát. Ale co to? Objevila se nějaká divná šedá. Zkusím zelenou a to samé. To jsem mohl čekat, rozbil se mi monitor. Zobrazuje jen odstíny šedé.

Navrhuji rodičům, že potřebuji nový monitor. Můj návrh zamítli, že prý funguje. Šel jsem jim ukázat, proč chci nový, ale oni viděli barvy normálně. To je divné, já vidím jen černobíle.

Sedám si. V tu jednu jedinou chvíli mi všechno došlo. Přestávám vidět. Přesně jak řekl doktor. Co se mnou bude? Už nikdy nevidím nic barevně, proč jsem musel pořád koukat do toho počítače?

Nevidím

29.prosince

Probouzím se a chci se obléct, jenže nikde nevidím kalhoty. Nevidím vlastně téměř nic. Rozsvítím a účinek je nepatrný. Stěží rozeznávám obrysy. Co teď?! Bojím se cokoliv udělat, aby se něco nestalo. Co se mnou bude? Můj svět je najednou plný nejistoty, v tomto stavu nemůžu programovat. Jedinou mou útěchou je, že umím psát všemi deseti, což se dá s trochou cviku zvládnout i poslepu. Ale bude mi to k něčemu?

Operace

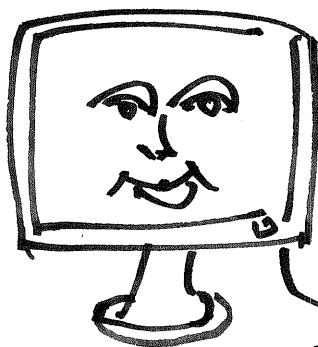
1.ledna

Když jsem přestal vidět barevně, snažil jsem se najít jakékoliv informace ohledně mých očí, jestli to není léčitelné. Nakonec jsem chtěl hledání vzdát, ale v dubnu nějaký britský vědec uveřejnil studii, operaci, která by mi mohla vrátit zrak. Lékaři mi dávají dvacetiprocentní šanci, že budu znovu vidět. Víím, že je to málo, ale musím to zkusit.

Nemocnice

19.května

Ležím na nemocničním lůžku a připravuji se na operaci. Vzpomínám... rychle se pohybující prsty, barevné podsvícení písmen na klávesnici, duhově zbarvené menu mojí první hry... Za chvíli půjdu na operaci, dopisuji poslední řádky mého deníku. Asi je to poslední text, který kdy napíši. Už jen proto by měl být důstojnou tečkou za mým dosavadním životem. Uvědomuji si, že celý můj život závisel na počítači, můj svět byl na drátě. Nyní již není, již nezávisí téměř na ničem.



Jan Knížek, 17 let

Z ČINNOSTI KNIHOVNY

V měsíci březnu na dětském oddělení střídala jedna beseda druhou. Tím byla odstartována příprava na červnové Pasování prvňáčků na čtenáře a projekt Knížka pro prvňáčka. Celkem proběhlo v tomto měsíci 20 besed, z toho některé k výše uvedeným projektům a zbytek byl věnován Březnu – měsíci čtení. Opět nezklamalo autorské čtení herce a spisovatele V. T. Gottwalda z jeho roztomilé pohádkové knihy Šmajdovinky.


A že se v naší knihovně pořád něco děje, dokazuje to, že tentokrát se dělo něco i v noci! Z pátku na sobotu 31.3.2012 jsme se již potřetí zapojili do akce na podporu dětského čtení „Noc s Andersenem.“ Letos tu spala třída 3. B ZŠ J. z Poděbrad s paní učitelkou Pešlovou. A jako obvykle i pár nejvěrnějších čtenářů.

Podrobnější informace vám nabízíme prostřednictvím krátkých vyprávění přímých účastníků.

Zde jsou:

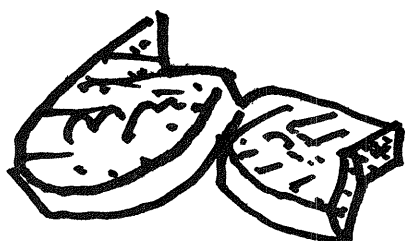
Noc s Andersenem

Jak to bylo v březnu?



30. března v 19,00 hod. jsme měli sraz v dětské knihovně. Vešli jsme do knihovny, sundali si boty a šli si hledat místo na spaní. Když jsme se zabydleli, mohli jsme si prohlížet nebo číst knížky. Pak jsme šli na noční prohlídku hradu, kde jsme potkali Bavora I. i Bílou paní. Pak nám paní z hradu vyprávěla o Švandovi dudákovi, který tam potom přišel a začal hrát na ty svoje dudy. Dostali jsme i dudácké omalovánky. Pak jsme se vrátili zpátky do knihovny a hráli různé hry, např. podlézanou, jaké zvíře, věc, barvu nebo jídlo máme nejraději, nebo jsme hádali různé pohádkové bytosti. Po hraní jsme si vyčistili zuby a šli spát. Paní knihovnice nám přečetla pohádku na dobrou noc o rošťákově Davidovi. Ráno jsme dostali čaj a rohlík

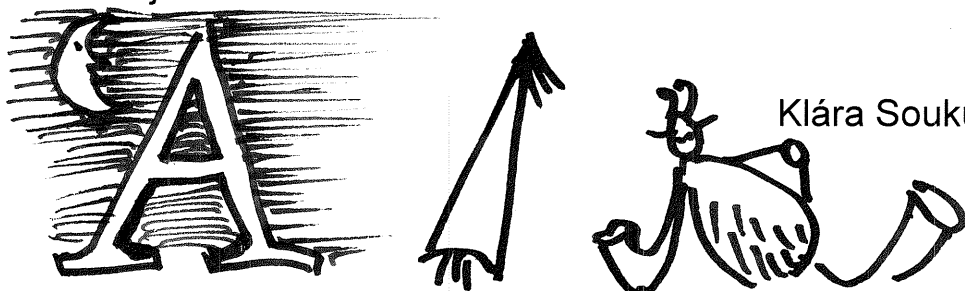
s máslem a marmeládou. Pak jsme si sbalili své věci, a to už začali chodit maminky a tatínkové. Pro mě přišla maminka se sestrou. Oblékla jsem se a odešla domů.



Barbora Juřicová

V pátek 30. března jsme s mojí maminkou, kamarádkou Verčou a kamarádem Honzou přijeli do Strakonice na hrad do městské knihovny. Zde se konala Noc s Andersenem, moc jsme se těšili. Maminky nám pomohly vybalit spacáky a ustlat si, pak odjely. Když jsme byli všichni, začali jsme hrát různé hry. Pak nám paní knihovnice řekly, abychom se najedli, a kolem půl deváté jsme šli na noční prohlídku muzea. V muzeu na nás čekali Bavor I., Bílá paní a nakonec nám zahrál Švanda dudák na dudy, a kdo chtěl, mohl si to také zkusit. Po prohlídce jsme se vrátili do knihovny a hráli jsme ještě hry. Kdo chtěl, mohl si připravit pro ostatní nějaké vystoupení. Pak nám paní knihovnice přečetly pohádku na dobrou noc a šli jsme spát.

Ráno jsme dostali snídaní a čekali na rodiče. Moc se mi to líbilo.



Klára Soukupová

V pátek 30.3. jsem přespávala v knihovně. Vybalila jsem si karimatku a spacák. Potom jsme soutěžili. A pak jsme šli na hrad. Rozdali nám lucerny a prováděl nás Bavor I.. Přidala se i Bílá paní. Když jsme si doprohlédli hrad, vrátili jsme se zpátky do knihovny. Knihovnice nám na dobrou noc přečetla pohádku. Ráno jsme dostali rohlík s marmeládou, sbalili jsme se a pak si nás vyzvedli rodiče. Velmi se mi líbila hra prolézání pod provazem, kterou jsme během večera hráli.

Nikola Hlouchová

Noc s Andersenem

Na hradě jsme spali,
malinko se báli.
Byla tam i Bílá paní,
trochu nám přerušila spaní.

Se Švandou jsme si zadudali,
pěkně jsme se u toho smáli.
Taky jsme tam sportovali
a při čtení z knížek jsme usínali.

Ráno jsme se nasnídali
a domů se ubírali.
Andersenova noc nám utekla jako voda
a byla to vážně škoda.

Snad se za rok sejdem zase
a strávíme opět na hradě krásný čas.

Jan Komrška

Nejdříve jsme přišli do knihovny a rozložili jsme si karimatku a spacák. Když jsme se všichni sešli, chvíli jsme si povídali s paní knihovnicí. Pak jsme měli volno, prohlíželi jsme si knížky a hráli hry. Když se setmělo, šli jsme na hrad. A tam na nás čekal Bavor I., který nás prováдел. Na hradě jsme potkali i Bílou paní a Švandu dudáka. Vrátili jsme se do knihovny. Tam jsme zase hráli hry

a četli jsme si knížky. Paní knihovnice nám přečetla pohádku na dobrou noc o Davidovi a kalhotkách. Po pohádce jsme šli spát. Ráno jsme se kolem šesté hodiny probudili, sbalili jsme si spacák a šli se nasnídat. Po snídani jsme si hráli s Jů, Hele a Mufem a čekali na příchod rodičů. Moc se mi tam líbilo.



V pátek 30. března se ve Šmidingerově knihovně ve Strakoncích konala noc s Andersenem. S rodiči jsme přišli v 18,30 hod. Nejdříve jsme si našli místo na spaní, a tam si vybalili spacáky. Po rozloučení s rodiči nás svolala paní knihovnice. Seznámila nás s programem celé akce. Hráli jsme různé hry. Následovala cesta na hrad. tam na nás čekal Bavor I. Dovedl nás za Bílou paní a společně nás provázeli hradem. Zahrál nám také na své dudy Švanda dudák. Když jsme se vrátili z prohlídky, říkali jsme vtipy. Na dobrou noc nám paní knihovnice četla pohádku. Ráno jsme se nasnídali, chvíli si ještě pohráli a pak nás čekala jen cesta domů.

Moc se mi to líbilo a ráda na to budu vzpomínat.



V dubnu kromě již tradičních besed a lekcí pro děti proběhla pro žáky dvou sedmých tříd ZŠ FLČ úžasná beseda s ilustrátorkou Renátou Fučíkovou. Besedu začala slovy, že ji samotnou ve škole dějepis nebavil z důvodu biflování suchopárných letopočtů a zamilovala si ho v době, kdy si uvědomila, že i v dávných dobách lidé žili každodenní běžný život jako my. Pokládala si otázky, třeba jak vypadali první lidé, jaký byl všední den starých Římanů, a třeba i to, kam chodili na záchod.

O Velikonocích nám malí čtenáři krásně a s velkou fantazií vybarvovali papírová vajíčka.



V květnu vrcholily přípravy na Pasování prvňáčků na čtenáře návštěvou všech strakonických prvních tříd knihovnicemi. Děti se rády pochlubily svou čtenářskou zdatností, aby si zasloužily od rytíře krásného slova Abecedníka I. pasovací dekret, medaili a průkazku do knihovny na rok zdarma.

Začátkem června za zvuku slavnostních fanfár proběhlo očekávané pasování 238 prvňáčků.

Navíc děti ze ZŠ Dukelská, které byly letos zařazeny do projektu Už jsem čtenář – Knížka pro prvňáčka, si odnášely pěknou knihu od Miloše Kratochvíla Školníci.

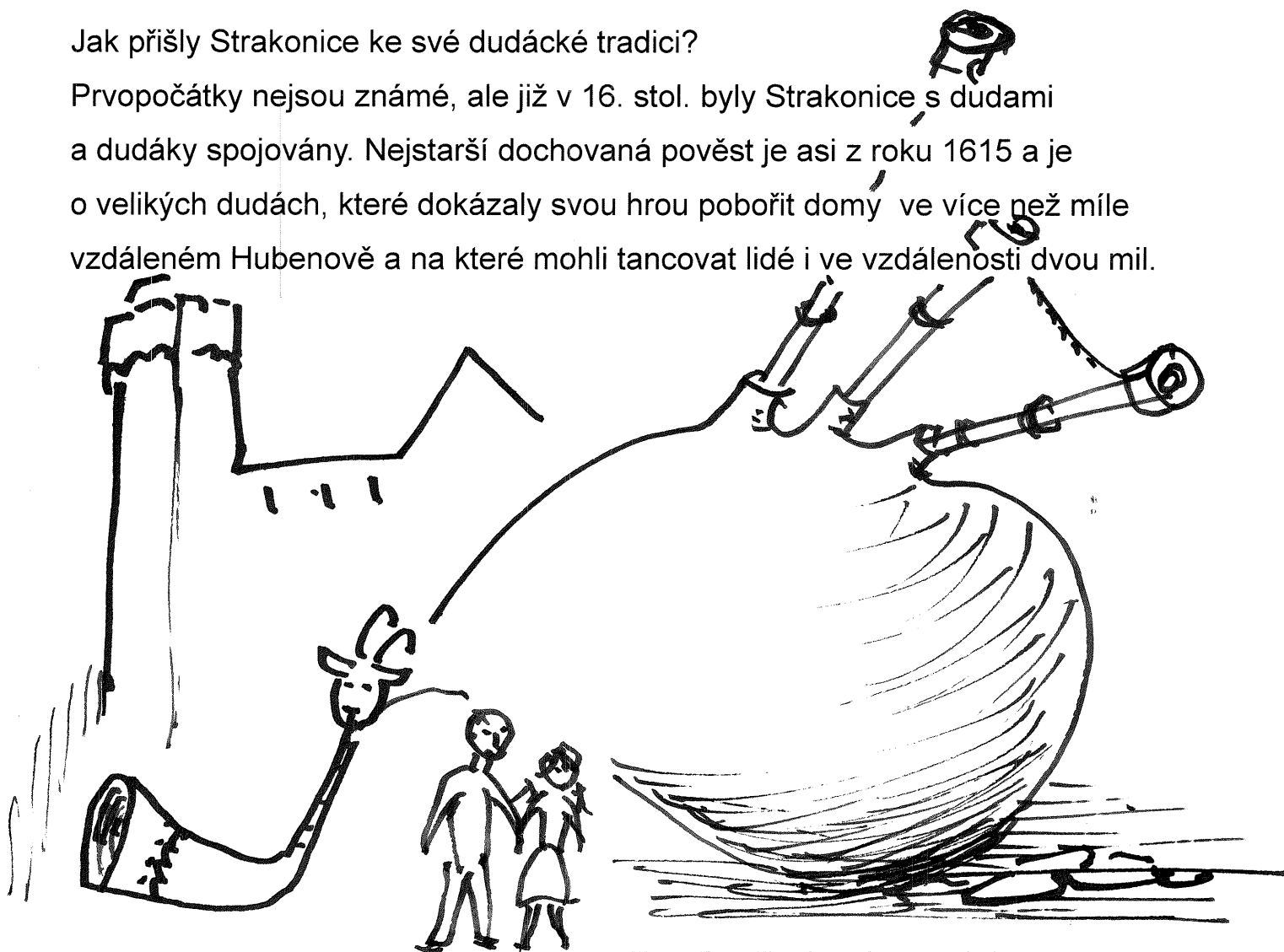
Na závěr udělal radost čerstvým rytířům slavnostní přípitek „pravým“ šampaňským. 1. června ráno sluníčko ne a ne vykuknou a my jsme se báli, že odpolední oslava Dne dětí bude ohrožena. Štěstí nám přálo a pár minut před začátkem se déšť umoudřil, sluníčko konečně vykuklo a všechno to propuklo. A bylo to super, všichni jsme se báječně bavili!

Rok 2012 byl ve Strakonících vyhlášen Rokem dudáků.

Náš slavný rodák F. L. Čelakovský ve svém „Mudrosloví“ poznamenává: „Město Strakonice pro tento hudební nástroj široko daleko na slovo vzato.“ To se potvrzuje i tím, že Strakonice si vysloužily přezdívku „Dudákov“.

Jak přišly Strakonice ke své dudácké tradici?

Prvopočátky nejsou známy, ale již v 16. stol. byly Strakonice s dudami a dudáky spojovány. Nejstarší dochovaná pověst je asi z roku 1615 a je o velikých dudách, které dokázaly svou hrou pobořit domy ve více než míle vzdáleném Hubenově a na které mohli tancovat lidé i ve vzdálenosti dvou mil.



Pozoruhodná je zpráva Jana Jeníka, rytíře z Bratřic, který ve svých „Pamětech“ (1810) líčí neobvyklou událost z roku 1769: Jan hrabě Harrach, c. k. hejtman od regimentu knížete Ullrycha Kinského, byl pověstný svými žertovnými kousky a v provozování jich nešetřil ani osob z nejvyššího stavu. Při příležitosti svátku kněžny Kinské vyslal deset vojáků do Prácheňského kraje, aby mu veliký počet dudáků s dudami ve vesnicích vyhledali a sem do Prahy přivedli, že jim bude jejich dudání dobře zaplaceno. Vojáci přivedli

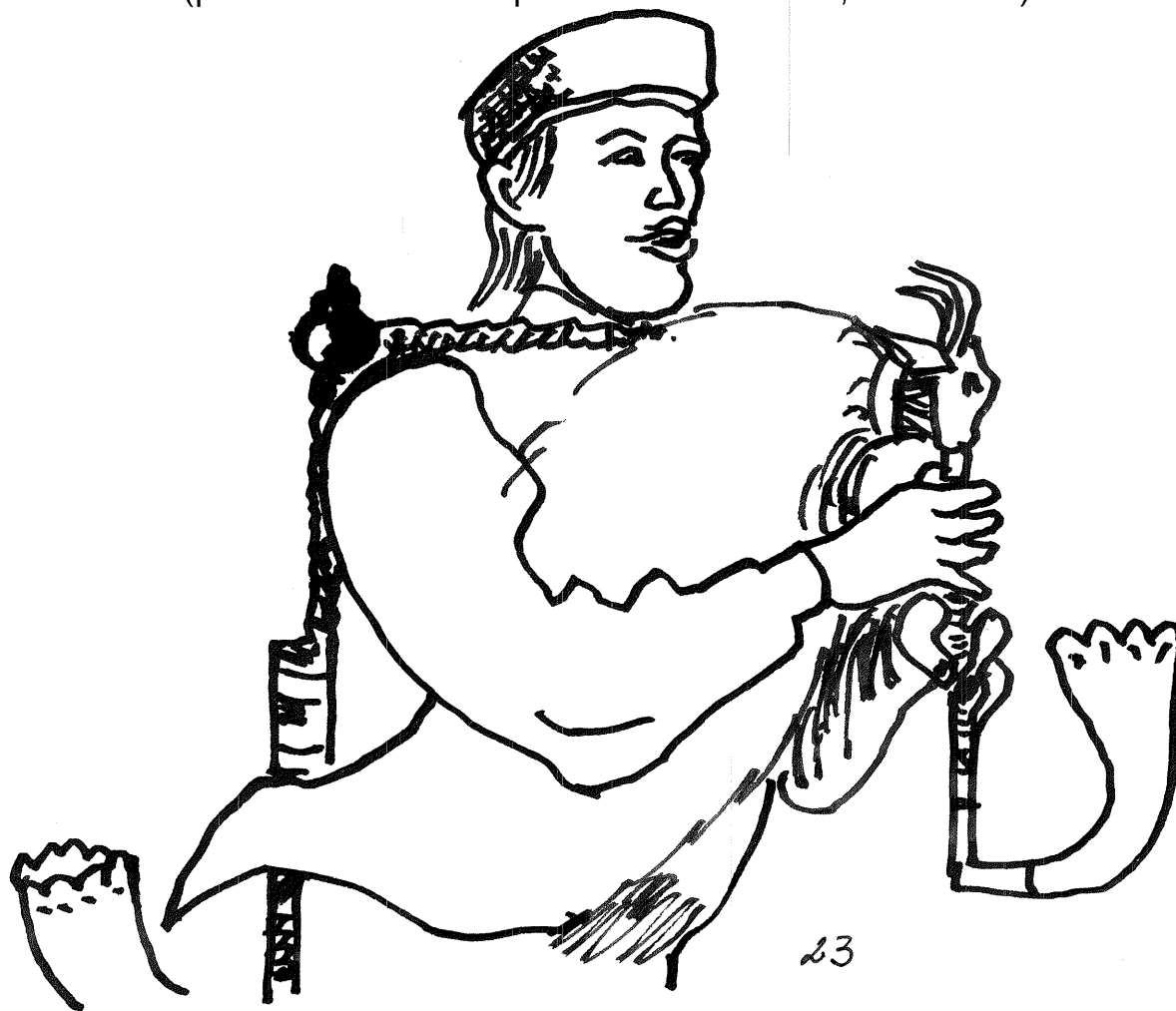
35 dudáků, a ti dostali 35 luceren a pak se jedna po druhé rozsvěcela a přivázala se pevně na hlavu každého dudáka, což nemalé světlo vydávalo....

Bylo rozhodnuto, že noc před svátkem kněžny Kinské před jejím palácem na Staroměstském rynku nazvanou kasací budou prováděti. Kapelmajstr přivedl svůj hudební lid až před samý dům, zastavil se a teď se ta tak zvaná kasací s takovým hřmotem spustila, že se to do všech ulic široko daleko rozlíhalo.

Dobové zprávy pak dodávají, že kněžna Kinská toto slavné dudácké kasací přijala velmi nepříznivě, na iniciátora hraběte Harracha podala stížnost, a ten dostal v odměnu trest 14 dní vězení a 35 let zůstal v hodnosti setníka.

S takovou odměnou dobrosrdečný a veselý hrabě Harrach jistě nepočítal, když kolem půlnoci po skončeném kasací kráčel v čele dobře spolu hrajících dudáků pražskými uličkami.

Převzato a upraveno z článku Josefa Režného Dudy a Strakonice
(publikováno v časopise Strakonice č. 4, září 1967)



Přejeme vám hezké prázdniny, plné dobrodružství a hlavně smíchu. A tak si dovoluujeme přidat pár vtipů o dudácích.

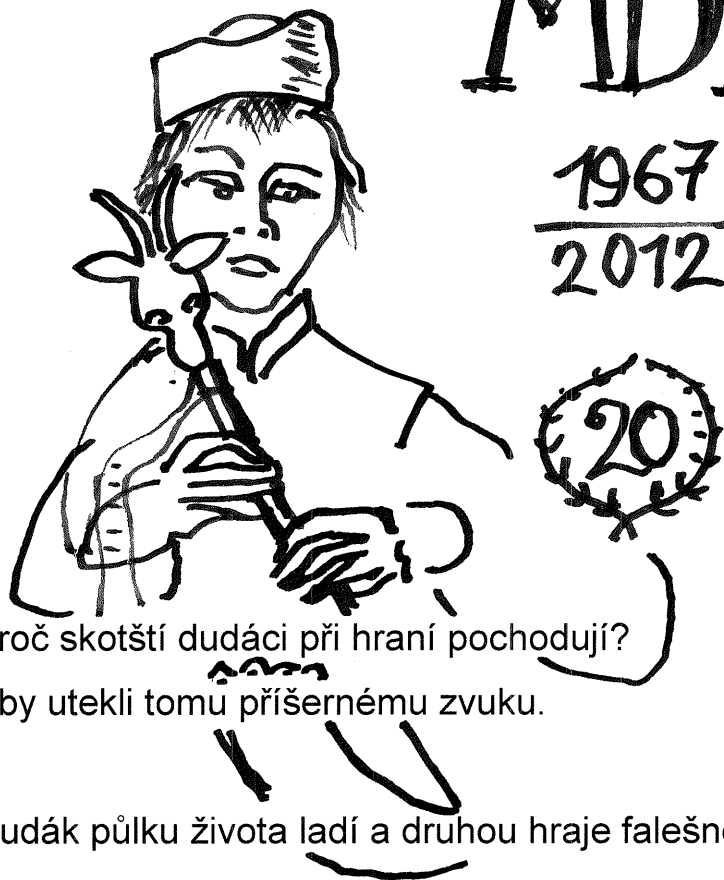
Mladý Skot odjede studovat do Oxfordu. Po měsíci telefonuje s matkou.

Matka se ptá – tak co, synku, jaká je škola a jak se ti bydlí na koleji?

Skot odpoví – škola je super, ale na koleji, mami, to je hrůza. Nedovedeš si představit, jak jsou ti Angličani hluční a bezohlední. Z jedné strany bydlí jeden, co pořád tluče do zdi a ten z druhé strany zase pořád řve.

Chudáku Jamesi, a jak to snášíš?

No, já si toho radši moc nevšímám. Sedávám potichu na pokoji a hraji si na dudy.



Proč skotští dudáci při hraní pochodují?
Aby utekli tomu příšernému zvuku.

Dudák půlku života ladí a druhou hraje falešně.

Jak sladit dva dudáky?

Jednoho zastřelte...



Hurá na prázdniny



Číslo 48

Vydává oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny ve Strakonících

20.6.2012

ZDARMA

Sestavily: Blanka Auterská, Marcela Rejková

Ilustroval: Milan Kos

